

Lobsang Rampa

MUNTELE SACRU

INIȚIERE ÎN DOCTRINELE SECRETE
ALE TIBETULUI

Traducere din limba engleză:
ILIE ILIESCU & ECATERINA ILIESCU

EDITURA HERALD
București

Cuprins

5	Cuvânt înainte
7	Capitolul I
27	Capitolul II
47	Capitolul III
71	Capitolul IV
95	Capitolul V
121	Capitolul VI
149	Capitolul VII
175	Capitolul VIII
205	Capitolul IX
225	Capitolul X
253	Capitolul XI
265	Capitolul XII

Cuvânt înainte

Această lucrare se referă în principal la esoterism și la puterile omului. Este o carte simplă; în ea nu vor putea fi întâlnite cuvinte străine sau expresii în sanscrită sau în vreo altă limbă moartă. Omul obișnuit dorește pur și simplu să cunoască lucrurile, el nu vrea să fie forțat să deslușească sensul unor termeni pe care nici măcar autorul nu-i înțelege! Un autor care își cunoaște cu adevărat meșteșugul poate să scrie în limba engleză, de pildă, fără să fie nevoit să-și ascundă ignoranța apelând la un limbaj străin. Prea mulți oameni se pierd într-un limbaj pompos. Legile Vieții sunt simple și este inutil să fie înfățișate ca niște culte mistice sau pseudo-religii. Este de asemenea inutil să fie prezentate drept „revelații divine”. Nu are nici o importanță cine are capacitatea de a accede la aceste „revelații”, însă este demnă de laudă strădania de a le face cunoscute.

Nici o religie nu deține în mod exclusiv cheile Raiului și nimeni nu va fi osândit la ispășire veșnică pentru că a intrat cu pălăria pe cap într-o biserică, sau că nu și-a scos încălțările la intrarea într-o moschee. În Tibet, pe porțile lama-

seriilor stă scris: „O mie de călugări, o mie de religii”. Puteți îmbrățișa orice fel de credință doriți: din moment ce religia voastră vă spune „purtați-vă față de altul așa cum ați dori ca acesta să se poarte față de voi”, veți fi niște aleși atunci când va răsună Chemarea de pe urmă.

Dacă ar fi să dăm crezare unora, Știința interioară poate fi dobândită numai practicând un anumit cult și, în plus, contribuind cu generozitate la susținerea acelui cult. Legile Vieții spun doar atât: „Căutați și veți găsi”.

Această carte este rodul unei existențe îndelungate, al unor practici la care a fost supus autorul în cele mai renumite lamaserii din Tibet și al puterilor pe care le-a căpătat grație respectării stricte a Legilor. Este știința pe care ne-au transmis-o strămoșii timpurilor de mult apuse, păstrată în piramidele din Egipt, în marile temple ale Anzilor și în cel mai important tezaur al cunoștințelor oculte din lume: înaltele platouri ale Tibetului.

Lobsang Rampa

Capitolul I

Seara care se așternea era nespus de plăcută, neobișnuit de caldă pentru această perioadă a anului. Înalțându-se ușor în văzduhul pe care nici o adiere de vânt nu-l tulbura, mirosul delicat de tămâie făcea ca peste noi să se așeze liniștea. În depărtare, soarele apunea într-o măreție de culori în spatele vârfurilor înalte ale Himalayei, împurpurând piscurile înzăpezite, ca și cum ar fi prevestit baia de sânge în care urma să fie cufundat Tibetul nu peste mult timp.

Pornite din vârfurile gemene ale Potalei și Chakporiului, umbrele se alungeau ușor către orașul Lhasa. La dreapta, la picioarele noastre, o caravană întârziată de negustori indieni se îndrepta către Pargo Kaling, sau Intrarea de Vest. Ultimul dintre cucernicii pelerini străbătea, cu o grabă puțin protocolară, curba drumului ce ducea spre Lingkor, ca și cum s-ar fi temut să nu fie cuprins de întunericul catifelat al nopții care se lăsa.

Kyi Chu (Fluviul Fericit) își urma sprinten călătoria nesfârșită către mare aruncând sclipiri de aur în semn de omagiu pentru ziua care se stingea. Lămpile cu grăsimă revărsau lumini de aur asupra orașului Lhasa. Din Potala aflată aproape de noi, o trompetă anunța înserarea, iar ecoul stârnit de sunetele ei se răsfrângea pe suprafețele stâncoase ale văilor pentru a se întoarce iarăși la noi cu o altă sonoritate.

Contemplam această scenă atât de familiară, contemplam Potala cu sutele ei de ferestre sclipitoare îndărătul cărora călugării se îndeletniceau cu treburile obișnuite de fiecare seară. În vârful imensei clădiri din apropierea Mormintelor Aurite, veghea, în picioare, o siluetă solitară, îndepărtată. În clipa în care ultimele raze de soare dispăreau în spatele lanțului de munți, se auzi din nou sunetul de trompetă care intona un imn solemn ce se ridica de undeva din templul aflat puțin mai jos. Ultimele urme de lumină se stingeau cu repeziciune ca niște bijuterii pe fondul violet al firmamentului. Un meteorit trasă pe cer o dără luminoasă și aruncă un ultim foc de artificii înainte de a cădea pe pământ sub forma unei pulberi fumegânde.

– Ce noapte frumoasă, Lobsang! se auzi o voce dragă.

– Da, într-adevăr, este o noapte frumoasă, am răspuns eu, ridicându-mă repede pentru a-l saluta pe lama Mingyar Dondup. El se așează în apropierea unui zid și îmi făcu semn să fac și eu la fel. Arătând cu degetul spre firmament, spuse:

– Te-ai gândit că oamenii – ca mine și ca tine – pot fi asemuiți cu bolta cerească?

L-am privit îndelung fără să-l înțeleg. Cum oare m-aș putea asemana cu stelele de pe cerul nopții? Lama era un om frumos, înalt și puternic, cu o înfățișare nobilă, dar nici el nu semăna deloc cu vreo constelație. Râse ușor când pe fața mea văzu atâta uimire.

– Tu iei cuvintele mele în sensul lor literal, așa cum faci de obicei, Lobsang, îmi spuse el surâzând. Voiam să spun că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Dacă ai scrie „Om! mani padme hum” cu litere atât de mari încât să umple toată valea de aici din Lhasa, oamenii nu ar putea să citească aceste cuvinte și nici să le înțeleagă sensul. (Tăcu o vreme, mă privi apoi ca să fie sigur că îl urmăream, și după aceea spuse:) Tot astfel stau lucrurile și cu stelele; ele sunt atât de „mari” încât nu putem ști de fapt ce reprezintă, ce constituie ele.

L-am privit cu atenție, întrebându-mă dacă nu cumva și-a pierdut mințile. Stelele să constituie ceva? Ce să fie stelele... bineînțeles, stele! M-am gândit apoi la o inscripție tot atât de mare cât să umple întreaga vale și care nu ar fi putut fi citită din cauza dimensiunii ei uriașe.

– Imaginează-ți că începi să te micșorezi într-atât încât devii un fir de nisip. Cum îți voi apărea eu? Presupune acum că te micșorezi și mai mult, în așa fel încât un fir de nisip să se înfățișeze privirii tale ca o întreagă lume. Cum mă vei vedea atunci? (Aici se întrerupse și mă privi insistent.) Ei bine, ce vei vedea?

Am rămas nemișcat, cu creierul blocat la gândul acesta, cu gura căscată ca un pește scos din apă.

– Lobsang, spuse lama, vei vedea o mulțime de lumi răspândite larg, plutind în întuneric. Din cauza dimensiunilor tale atât de mici, îmi vei vedea moleculele trupului ca tot atâtea lumi separate de spații imense. Vei vedea lumi rotindu-se în jurul altor lumi, vei vedea „sori” care ar fi moleculele anumitor centri psihici, vei vedea un univers!

Îmi simțeam creierul copleșit de povara gândurilor; aș fi putut să jur că „mecanismul” de deasupra sprâncenelor mele fremăta convulsiv din cauza efortului pe care-l făceam pentru a putea înțelege toate aceste revelații ciudate și pasionante.

Învățătorul meu, lama Mingyar Dondup, întinse mâna spre mine și îmi ridică ușor bărbia.

– Lobsang, zise el surâzând, tu te chinui atât de mult ca să mă înțelegi încât începi să vezi lucrurile strâmb! (Se dădu puțin înapoi râzând și îmi lăsă câteva clipe de răgaz. După aceea continuă:) Privește la țesătura îmbrăcămintei tale. Pipăie-o!

L-am ascultat și simțindu-mă complet ridicol, mi-am examinat vechea îmbrăcămintă peticită.

– Este o țesătură, destul de moale la pipăit. Tu nu poți să vezi prin ea. Închipeie-ți că privești țesătura printr-o

lupă care mărește de zece ori. Gândește-te la firele groase de lână ale unui iac așa cum îți apar acum mărite de zece ori, străbătute de lumină. Mărește de un milion de ori această țesătură și vei vedea că ai putea să treci prin ea călare cu toate că acum fiecare fir ar fi prea înalt pentru a putea sări peste el!

Grație explicațiilor învățătorului meu, toate acestea începură să devină mai clare în mintea mea. Mă gândeam la cele auzite, clătînând din cap; în cele din urmă lama îmi spuse:

– Ai aerul unei bătrâne ramolite!

– Maestre, i-am spus, așadar viața este un spațiu presărat cu lumi?

– Lucrurile nu sunt chiar atât de simple cum ni se par; dar mai bine așează-te cât mai comod căci vreau să-ți vorbesc despre ceea ce am descoperit în Grota Înteptîților.

– Grota Înteptîților! am exclamat arzând de curiozitate. Îmi veți vorbi de ea și despre expediție?

– Da, da, spuse el blând, dar să ne ocupăm mai întâi de Om și de Viață, așa cum erau ele văzute în timpurile Atlantidei.

Mă interesa mai ales Grota Înteptîților pe care o expediție de venerabili călugări o descoperise și în care se afla o extraordinară comoară de cunoaștere și de obiecte făurite încă din epoca în care pământul era foarte tânăr. Cunosându-l îndeajuns de bine pe învățătorul meu, știam că în zadar aș fi nădăjduit să-mi povestească despre toate acestea înainte de a fi gata să o facă, iar el nu era încă pregătit.

Deasupra noastră stelele străluceau în toată splendoarea lor, puțin atenuată de aerul rarefiat, dar pur, al Tibetului. În temple și lamaserii, luminile se stingeau una după alta. De foarte departe, purtate de aerul nopții, răzbăteau până la noi urlete jalnice cărora le răspundeau lătrăturile câinilor din satul Shö, aflat la picioarele noastre. Noaptea era liniștită,

senină și nici un nor nu trecea prin fața lunii care începuse să urce pe bolta cerului. Prapurii de rugăciune atârnav ne-mișcați pe prăjinile lor.

De undeva, din necunoscut, se auzea clămpănitul surd al unei moriști de rugăciune pe care un călugăr cucernic, dar superstițios și necunoscător al realității, o făcea să se rotească în speranța zadarnică de a intra în grația zeilor.

Sunetele acestea îl făcură să zâmbescă pe învățătorul meu.

– Fiecărui după credința sa, fiecărui după nevoile sale, spuse el. Solemnitatea ceremoniilor religioase este pentru mulți oameni o consolare și nu trebuie să-i condamnăm pe aceia care nu au înaintat îndeajuns pe Cărare, și care nu sunt încă în stare să stea pe propriile picioare, fără ajutorul cârjelor... Am să-ți vorbesc, Lobsang, despre natura Omului.

Mă simțeam foarte apropiat de acest lama, singurul om care m-a tratat cu atâta considerație și afecțiune. Îl ascultam cu multă atenție pentru a mă simți demn de încrederea pe care mi-o acorda. De îndată ce începea să-mi vorbească, găseam că subiectul era pasionant și îl ascultam cu mult interes.

– Lumea întreagă este alcătuită din vibrații, spuse Maestrul meu. Tot ceea ce este viață, ca și tot ceea ce este neînsuflețit, nu înseamnă decât vibrație. Chiar impunătorul masiv himalayan nu e altceva decât o masă de particule suspendate, care nu se ating între ele. Întreg Universul este format din particule minuscule de materie, în jurul cărora se rotesc alte particule de materie. După cum lumile se rotesc în jurul soarelui nostru, mereu la aceleași distanțe și fără să se atingă vreodată între ele, la fel tot ceea ce există este alcătuit din asemenea lumi aflate în permanentă mișcare de rotație.

Se întrerupse și mă privi, întrebându-se poate dacă tot ce spusese nu depășea puterea mea de înțelegere; eu nu simțeam însă nici un fel de dificultate în a-l urmări. Își reluă șirul expunerii:

– Fantomele pe care noi, clarvăzătorii, le distingem în Templu sunt de fapt oameni, oameni vii care au părăsit această lume și au intrat într-o stare în care moleculele lor sunt atât de împrăștiate încât aceste „fantomă” pot trece prin zidul cel mai gros fără ca să atingă o singură moleculă a zidului.

– Maestre, zisei, de ce simțim un fior când o „fantomă” trece foarte aproape de noi?

– Fiecare moleculă, fiecare mic sistem solar și planetar posedă o sarcină electrică, nu de felul celei pe care omul o produce în mod obișnuit cu ajutorul aparatelor, ci o sarcină electrică mult mai fină, de felul celei pe care o putem vedea în unele nopți strălucind pe bolta cerului. După cum pământul are Luminile Nordului, sau Aurora Boreală, la cei doi poli, tot astfel cea mai mică particulă de materie își are propriile „Lumini ale Nordului”. Când se apropie de noi, o „fantomă” provoacă în aura noastră un mic șoc pe care îl simțim ca pe un fior.

În jurul nostru, noaptea era liniștită, nici o adiere cât de slabă nu-i tulbura pacea; domnea peste tot o tăcere cum nu se află decât în țări ca Tibetul.

– Aura pe care o vedem, am întrebat, este de fapt o sarcină electrică?

– Da, răspunse lama Mingyar Dondup. În unele țări, altele decât Tibetul, în care liniile electrice de înaltă tensiune străbat întregul teritoriu, inginerii observă și studiază „efectul coroană”. Acest efect face ca firele conductoare să fie înconjurate de un fel de coroană sau aură de culoare albăstrui. Fenomenul poate fi observat mai ales în nopțile întunecoase, dar clarvăzătorii îl pot vedea oricând. (Se uită la mine gânditor:) Când vei merge la Chung-king ca să studiezi medicina, vei folosi un aparat care înregistrează undele electrice ale creierului. Tot ce este viață, tot ce există este electricitate și vibrație.

– Acum nu mai pot să înțeleg, am răspuns. Cum poate viața să fie vibrație și electricitate? Nu pot vedea legătura dintre ele.

– Dar, dragul meu Lobsang, spuse lama zâmbind, nu poate exista electricitate fără vibrație, fără mișcare! Mișcarea este cea care dă naștere electricității și de aceea sunt atât de strâns legate între ele. (A observat că eram destul de încurcat și mi-a citit gândurile datorită puterii sale telepatice.) Nu, zise el, nu este indiferent ce vibrație corespunde unui anumit lucru! Am să-ți dau un exemplu; imaginează-ți o claviatură imensă care se întinde până la infinit, ale cărei clape corespund, fiecare, unei anumite vibrații. Vibrația care va corespunde unui solid va fi reprezentată de o notă a claviaturii. A doua notă va emite vibrația care corespunde sunetului, iar a treia va da naștere vibrației corespunzătoare văzului. Celelalte note vor corespunde simțurilor, sentimentelor, rațiunii de a fi pe care nu o putem înțelege atâta timp cât ne aflăm pe acest pământ.

Un câine poate percepe sunete mult mai înalte decât cele pe care le poate auzi omul, iar acesta, la rândul lui, poate percepe sunete mai grave decât cele percepute de un câine. Îi putem comunica unui câine, într-un spectru mai înalt de vibrații, informații pe care un om nu le poate sesiza. În același fel, ființe din Lumea Spirituală comunică, grație claraudiției, cu cei ce se află încă pe pământ și care posedă această facultate. (Lama tăcu, apoi râse ușor.) Eu nu te las să te duci la culcare, Lobsang, în schimb ți se va permite să te scoli mai târziu. (Arătă cu degetul stelele care sclipeau în atmosfera clară a nopții.) De când am vizitat Grota Înțelepților, unde am putut să încerc minunatele aparate care s-au păstrat intacte din epoca Atlantidei, m-am amuzat adesea cu gândul la o închipuire.

Mi-a plăcut să-mi imaginez două fapte sensibile mai mici decât cel mai mic virus. Nu are nici o importanță

cum arată, ele trebuie să fie inteligente și înzestrate cu niște instrumente extrem de sensibile. Să ne închipuim că ele stau în picioare într-un spațiu deschis al propriei lor lumi infinitezimale, exact ca noi acum. „Ce noapte frumoasă!” exclamă A privind cerul. „Da, răspunde B, ne întrebăm care este sensul vieții, ce suntem de fapt, unde mergem”. A se gândește cu ochii ațintiți spre stelele care traversează bolta cerului. „Lumi nenumărate, milioane, miliarde de lumi! Mă întreb care dintre ele sunt locuite”. „E absurd! Sacrilegiu! Ridicol!” spuse B abia articulând cuvintele. „Tu știi că nu există viață decât în lumea noastră! Nu ne-au spus preoții că noi suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu? Cum ar putea exista o altă viață care să fie asemănătoare cu a noastră? Nu, e imposibil, ți-ai pierdut mințile!” Dar A se îndepărtează mormăind: „S-ar putea ca ei să se înșele!”

Lama Mingyar Dondup surâse și continuă:

– Există o urmare la povestea mea. Iat-o: într-un laborator oarecare, departe de noi, care se ocupă de o știință necunoscută nouă și care dispune de microscopice de o putere fantastică, doi savanți experimentează ceva. Unul dintre ei, aplecat asupra unui microscop, cu ochiul aproape lipit de ocularul acestuia, tresare și se scoală brusc de pe scaun. „Privește, Chan! spuse el, adresându-se asistentului. Vino să vezi ceva!” Chan se ridică de la locul lui, se apropie de cel care-l chemase și care părea foarte emoționat, și privi prin microscop. „Privește, spuse superiorul asistentului său, pe plăcuța microscopului se află o milionime dintr-un grăunte de sulfat de plumb!” Chan reglă microscopul și fluieră surprins de ceea ce putu să vadă. „Dumnezeule mare! exclamă el, ai crede că privești Universul prin telescop. Un soare orbitor, planete pe orbite!...” Superiorul lui, pe un ton din care reieșea că ceea ce văzuse îl pusese pe gânduri, spuse: „Mă întreb dacă într-o bună zi vom avea telescoape suficient de puternice pentru a distinge o anumită lume. Mă întreb dacă

există viață pe ea!” „De unde până unde! răspunse Chan, nu poate exista viață inteligentă în afară de a noastră. Nu este posibil așa ceva. Nu ne învață preoții că suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu? Atunci cum ar putea să existe acolo o viață inteligentă?”

Deasupra noastră stelele își urmau drumul lor infinit, etern. Surâzător, lama Mingyar Dondup se scotoci prin buzunarele veșmintelor până când scoase o cutie de chibrituri, o comoară adusă tocmai din îndepărtata Indiei. Ușor, scoase un băț de chibrit, pe care îl ridică la înălțimea capului.

– Vreau să-ți arăt Creația, Lobsang, spuse el voios. (Frecă bățul de chibrit de cutie și, după ce acesta se aprinse, îl ridică din nou. Suflă apoi și bățul de chibrit se stinse...) Creație, descompunere, zise învățătorul meu. Capătul aprins al bățului de chibrit a făcut să țâșnească mii de particule și fiecare a explodat separându-se de celelalte. Fiecare din ele reprezenta o lume, iar toate la un loc un Univers. Universul moare când flacăra se stinge. Poți să afirmi că aceste lumi erau lipsite de viață? (L-am privit uluit, fără a ști ce să-i răspund.) Dacă aceste particule ar fi lumi, Lobsang, și dacă ele ar fi avut viață, grație acestei vieți lumile ar fi durat milioane de ani. Oare nu suntem noi asemenea unui băț de chibrit aprins? Trăim aici, cu bucuriile și cu necazurile noastre – mai ales cu necazurile noastre! – cu gândul că această lume va avea un sfârșit? Gândește-te la toate acestea și mâine vom vorbi din nou.

El se ridică și apoi se îndepărtă de mine. Am traversat acoperișul cu pași șovăitori, pipăind în jur pentru a găsi capătul scării pe care trebuia să cobor. La noi, scările se desosebesc de cele din Occident; ele sunt de fapt niște stâlpi în care au fost scobite, din loc în loc, niște creștături de forma unor trepte. Am găsit prima treaptă, a doua și a treia, dar piciorul mi-a alunecat pe locul unde cineva vărsase niște

grăsime de lampă. Am văzut mai multe „stele” decât cele de pe cer și am stârnit protestele călugărilor pe care i-am trezit. Din întuneric m-am pomenit cu un pumn atât de puternic încât am simțit cum îmi sună clopotele în cap. M-am sculat cât am putut de repede și m-am adăpostit într-un loc mai întunecat.

Căutând să fac cât mai puțin zgomot, mi-am găsit un colțisor unde să dorm; m-am acoperit cu ce aveam pe mine și m-am lăsat pradă somnului. Nici târșăitul pașilor repezi, nici clopotele de argint nu au reușit să-mi tulbure somnul și visele.

Se făcuse de mult dimineață când am fost trezit de cineva care dădea cu piciorul în mine. Am deschis ușor ochii și am văzut fața unui chela uriaș.

– Scoală-te! Scoală-te! Leneșule ce ești!

Zicând aceasta mi-a mai repezit o lovitură de picior. Am întins mâna și apucându-i glezna, i-am răsucit-o. S-a auzit un părâit înfundat, după care cel ce mă lovise se prăbuși la pământ urlând:

– Părintele abate! Părintele abate! El vrea să te vadă, idiotule!

Dându-i, la rândul meu, câteva picioare ca să-i plătesc pentru ce căpătasem de la el, mi-am luat veșmântul pe care mă culcasem și m-am îndepărtat în grabă: „S-a dus micul dejun! am mormăit. Pentru ce toată lumea vrea să mă vadă tocmai când se servește masa?”

Am luat-o la fugă de-a lungul coridoarelor care nu se mai sfârșeau, am dat colțul și puțin a rămas să nu provoc o criză de inimă unor bătrâni călugări care treceau pe acolo cu pași mici și repezi. În cele din urmă am ajuns în timp record în dreptul camerei Părintelui abate. Am dat buzna în cameră, am căzut în genunchi și m-am înclinat cu respect.

Părintele abate se uita în dosarul meu și l-am auzit apoi cum își înăbușă râsul.

– Ah, zise el, iată băiatul care se aruncă de la înălțimea stâncilor, care unge cu grăsime treptele picioaroangelor și care provoacă mai multă dezordine decât oricare elev de aici.

(Apoi s-a întrerupt și m-a privit cu severitate.) Dar tu înveți bine, remarcabil de bine, adăugă el. Facultățile tale metafizice sunt de un asemenea nivel și ai făcut atâtea progrese la învățătură, încât vreau să-l însărcinez pe marele lama Mingyar Dondup să-ți dea lecții și în particular. Trebuie să profiți de o șansă fără precedent, la ordinul expres al Sfinției Sale. Acum mergi să te prezinți învățătorului tău.

Părintele abate dădu din mână în semn că pot pleca, după care se cufundă în dosarele sale. Răsuflând ușurat că nici unul dintre păcatele mele nu fusese descoperit, m-am grăbit să dispar cât mai iute de acolo. Învățătorul meu, lama Mingyar Dondup, mă aștepta. Aruncându-mi o privire pătrunzătoare, mă întrebă:

– Ai luat masa de dimineață?

– Nu, învățătorule, i-am zis, părintele abate m-a chemat la el pe când încă dormeam... și mi-e foame!

– Ah, mi se părea mie că arăți ca un câine bătut. Fugi, du-te să mănânci și după aceea întoarce-te repede!

Nu a fost nevoie să îmi spună a doua oară. Îmi era foame și mă simțeam prost din cauza aceasta. Nu mă îndoiam de fel că, așa cum de altfel mi se prezisese, foamea mă va urmări pretutindeni în timpul numeroșilor ani ai vieții mele.

După ce am mâncat bine și m-am simțit întărit, dar puțin neliniștit la gândul că aveam de muncit din greu, m-am întors la lama Mingyar Dondup. De cum m-a văzut intrând, s-a ridicat în picioare și mi-a spus:

– Vino, Lobsang, vom petrece împreună o săptămână la Potala.

Luând-o înaintea mea, ieși din hol pentru a se întâlni cu călugărul de la grajduri, care ne aștepta deja cu doi cai pregătiți. M-am uitat neîncrezător la calul pe care trebuia să-l încălec.